

Recordem d'on venim

La temporada passada, l'Spar Citylift Girona afrontava el play-off pel títol havent perdut tres dels darrers quatre partits de lliga, un dels quals, contra el Perfumerías Avenida i d'una forma més que contundent (80-53). Amb una plantilla molt tocada, sobretot físicament però també mentalment, pocs confiaven que l'equip tingués cap possibilitat de guanyar el títol de la Lliga Femenina de bàsquet. I al final, amb molt de gust, molts vam haver d'empassar-nos aquesta falta de confiança. Servidora, entre ells –per què amagar-ho–. Pràcticament un any després, no voldria cometre el mateix error.

A l'equador d'una nova temporada, l'Uni es troba en una situació millor que en aquell final de lliga si parlem de xifres, de classificació, de possibilitats en les tres competicions que té per jugar, de solvència en les dues que ja ha guanyat –supercopa i Lliga Catalana–, de competitivitat contra l'etern rival –Avenida–, de nivell de joc ofert, de noms propis... Però, malgrat això, l'entorn dubta. El motiu: dues derrotes a casa en l'Eurolliga contra dos equips top –que hauria de ser el normal, però ens hem malacostumat a grans nits europees– i una més de lliga, diumenge passat, més dolorosa i menys justificada. És llei de vida –i part del seu sou, també– que les jugadores i l'equip tècnic hagin de conviure amb aquesta remor de crítiques i dubtes. Però, en aquest cas, trobo que aquesta caiguda del pedestal arriba excessivament aviat.

És cert que, aquest diumenge, l'actitud de les jugadores era més que millorable. Que feia un parell de jornades a la lliga que jugaven amb foc i encomanant-se a un fogot de talent a última hora per aconseguir la victòria. Massa al límit, massa vegades. I al final, com va dir el mateix president, Cayetano Pérez, l'equip es va acabar cremant. Un bany de realitat que, si ha de servir per generar una reacció, serà benvingut. Feta la crítica, però, tampoc cal provocar un daltabaix. Ni començar a demanar canvis. Ni començar a dubtar del model. De les jugadores. De l'entrenador. Del director esportiu. I fins i tot de la mascota! Mirin, estaria bé fer una enquesta a tots els aficionats i socis a l'estiu, abans de començar la temporada, per conèixer què esperen de l'equip –ep, tocant de peus a terra–. Segur que, en aquell moment, la majoria de socis de l'Uni signarien perquè, ara com ara, lideréssim la competició estatal, tinguéssim possibilitats de jugar els quarts de final de l'Eurolliga, fóssim competitives per guanyar d'una vegada la copa, es veiessin bons partits a Fontajau i l'entrega de les jugadores fos indubtable. Ja em diran quins d'aquests punts, en aquests moments, no es compleixen. A partir d'aquí, no s'ha de ser conformista ni cega als errors. Diumenge es va veure un mal partit. Cert. I volem que l'equip demostrï que ha après la lliçó. També. Però, si us plau, evitem fer com el típic aficionat del Barça que sempre hi ha un moment en la temporada que es voldria vendre en Messi i després el torna a idolatrar com un déu.

Recordem qui som i d'on venim –que ens n'oblidem molt fàcilment–, i, sobretot, valorem el que tenim.

Publicat a:

-L'Esportiu. Nacional 14-01-2020, Pàgina 12

-L'Esportiu. Girona 14-01-2020, Pàgina 16

Font del document: <http://www.lesportiudecatalunya.cat/opinio/article/1723616-recordem-d-on-venim.html>